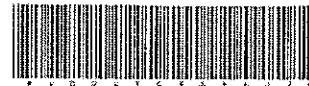

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
email: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOUU-01658/13-3

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

osobně: *glo* obálka:

Došlo dne: **18 -03- 2013**

(3)

.....*2* krát ..... příloh
kolky ..... podpis

Městský soud v Praze
Pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Praha 15. března 2013

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu ke sp. zn. 3 A 9/2013

Žalobce: FTV Prima, spol. s r. o.
se sídlem Na Žertvách 24/132, 180 00 Praha 8 - Libeň
IČ: 48115908

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
IČ: 70837627

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 21. února 2013) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci čj. SPR-4965/12.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 16. listopadu 2012 zn. SPR-4965/12-15 bylo vydáno v rámci řízení vedeného Úřadem s žalobcem na základě doručeného podnětu Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 18. listopadu 2011 zveřejnil v pořadu Zprávy FTV Prima část usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou ze dne 10. listopadu 2011 obsahující osobní údaje umožňující zjistit totožnost pěti nezletilých dětí (~~.....~~), poškozených trestným činem týrání svěřené osoby (§ 198 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník), když součástí pořadu byl záběr na usnesení obsahující jména a roky narození nezletilých dětí a jména, příjmení, datum narození a bydliště jejich rodičů (~~.....~~) a (~~.....~~), oba trvale bytem (~~.....~~), oba toho času bytem (~~.....~~).

Úřad proto rozhodnutím zn. SPR-4965/12-7 ze dne 23. srpna 2012 rozhodl o tom, že se žalobce shora uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 45a odst. 1, 3 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a uložil mu pokutu ve výši 7.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Na základě rozkladu podaného žalobcem proti tomuto rozhodnutí předseda Úřadu svým rozhodnutím zn. SPR-4965/12-15 ze dne 16. listopadu 2012 výrok původního rozhodnutí změnil tak, že upravil a doplnil adresu (~~.....~~) z "~~.....~~" na "~~.....~~", aby plně odpovídala znění zveřejněného usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. listopadu 2012.

II.

Žalobce v podané žalobě zpochybňuje zjištěný skutkový stav i jeho právní posouzení.

Předně žalobce v žalobě uvádí, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ žalobou napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech. Dle žalobce není sporné, že odvyšlál dne 18. listopadu 2011 předmětnou reportáž, ale záběr na usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou neumožňoval přečtení jeho textu. Žalobce dle žalovaného vycházel pouze ze záznamu nalezeného na internetu, který ovšem není záznamem televizního vysílání a není z něj možné posoudit, jak reportáž vnímal divák televizního vysílání.

Žalovaný k tomuto uvádí, že je obecně známé, že žalobce po odvyšlání reportáže v pořadu Zprávy FTV Prima tyto umísťuje na své internetové stránky. Žalobce nikdy nenamítal, a ani v žalobě tak nečiní, že by se reportáž umístěná na jeho internetových stránkách lišila od reportáže odvyšlání v televizi, proto žalovaný nepovažuje za podstatné, zda jako důkaz o obsahu odvyšlání reportáže slouží záznam pořízený na internetových stránkách žalobce či záznam televizního vysílání. Současně žalovaný uvádí, že záznam reportáže obsažený ve spise (a pořízený z internetových stránek žalobce) obsahuje i moderátora ve studiu uvádějícího daný

příspěvek. Z uvedeného je zřejmé, že je tento záznam po obsahové stránce totožný s tím, co žalobce odvysílal živě v televizním vysílání ve zprávách.

Ohledně vnímání reportáže divákem žalovaný uvádí, že dle jeho názoru nemá pro posouzení daného případu podstatný vliv, zda divák sleduje reportáž živě v televizi nebo zpětně ze záznamu, např. na počítači. Předmětem správního řízení, resp. jednání, které je žalobci vytýkáno, je, že zveřejnil osobní údaje, u kterých je to zákonem zakázáno. S ohledem na dnešní technické možnosti televizních přijímačů, možnost kohokoliv živě vysílání zaznamenat atd., je poté nepodstatné, jak konkrétní divák vysílání vnímá, resp. zda osobní údaje nezletilých poškozených zaznamenal, neboť postačuje, že zde taková možnost existuje. Současně je evidentní, že sám žalobce následně umístil záznam reportáže na svoje internetové stránky, kde se s osobními údaji v usnesení soudu mohl seznámit zpětně kdokoli, kdo by je nestačil postřehnout, nebo si nahrát, během přímého televizního vysílání.

Ohledně čitelnosti usnesení Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou žalovaný uvádí, že text sice není zcela ostrý, nicméně je při běžném zobrazení čitelný. Tomuto závěru svědčí i vyjádření místopředsedy Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou pro věci občanskoprávní Mgr. Ondřeje Rotta ze dne 13. února 2012, jemuž byly zaslány printscreeny zmíněného usnesení s žádostí, aby potvrdil, zda se shodují s originálem, který uvedl, že: „Jakkoli Vámi zaslaný printscreen dokumentu je částečně rozostřený, mohu z jeho obsahu potvrdit, že se shoduje obsahově s usnesením vydaným zdejším soudem dne 10. 11. 2011.“ Kdyby text dokumentu nebyl čitelný, těžko by mohlo být potvrzeno, že se shoduje s originálem. Navíc i sám žalobce v žalobě uvádí, že ze záznamu reportáže lze zjistit údaj o bydlišti rodičů poškozených dětí. Dle názoru žalovaného si tak byl žalobce vědom toho, že text bude, resp. je čitelný, jinak by nemělo žádný smysl, aby text částečně anonymizoval, tj. odstranil příjmení, den a měsíc narození nezletilých dětí a ponechal pouze jejich křestní jméno a rok narození.

Dále žalobce ohledně zjištěného skutkového stavu ve své žalobě uvádí, že žalovaný nezjišťoval ani nezjistil, zda byl trestný čin spáchán a jaký a kdo jím byl poškozen. Žalovaný dle žalobce nezjišťoval ani to, zda je ve věci vedeno nějaké trestní řízení.

Žalovaný k tomuto uvádí, že pouze orgány činné v trestním řízení jsou oprávněny prověřovat, zda se stal nějaký trestný čin, kdo jej spáchal a kdo je poškozeným. Žalovaný k tomu oprávněn není, a proto tak ani nečiní. V posuzovaném případě vycházel ze sdělení Policie České republiky ze dne 11. ledna 2012, že oddělením obecné kriminality Územního odboru Rychnov nad Kněžnou Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje je prováděno šetření ve věci podezření ze spáchání zločinu týrání svěřené osoby, ze kterého byli obviněni [REDAKCE] a [REDAKCE] a že současně je u Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou vedeno řízení o nařízení ústavní výchovy jejich dětí. Kvalifikaci trestného činu tak provedly orgány činné v trestním řízení a označují-li [REDAKCE] a [REDAKCE] za obviněné ze spáchání tohoto trestného činu, je zřejmé, že bylo zahájeno trestní stíhání. Ze správního spisu pak dále vyplývá, že poškozenými tímto trestným činem jsou nezletilé děti obviněných.

Dále k této věci žalovaný uvádí, že dle § 8b odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), je zakázáno zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného některým z vyjmenovaných trestných činů nebo mladšího 18 let. Tento zákaz se dle názoru žalovaného vztahuje už na dobu, kdy

vznikne podezření, že došlo ke spáchání trestného činu a určité osoby jsou tímto trestným činem poškozené a nikoli až na dobu, kdy bylo zahájeno trestní stíhání či dokonce kdy byl pachatel trestného činu pravomocně odsouzen; žalovaný je tedy přesvědčen, že zákaz poskytování informací se v zásadě vztahuje na dobu od spáchání trestného činu, přinejmenším však na dobu od počátku trestního řízení. Trestním řízením je přitom dle § 12 odst. 10 trestního řádu řízení podle trestního řádu, tedy i postup před zahájením trestního stíhání včetně přijímání a prověřování oznámení a jiných podnětů podle § 158 odst. 1 a 2 trestního řádu. Poškození musí být chráněni již od okamžiku spáchání trestného činu, jinak by právní úprava obsažená v § 8b trestního řádu postrádala jakýkoli smysl. V této souvislosti je tedy třeba zdůraznit, že ochrana poškozeného podle § 8b odst. 2 trestního řádu není dle žalovaného přímo vázána na to, zda bude konkrétní pachatel uznán vinným z trestného činu, kde vystupuje poškozený; ostatně v některých případech ani konkrétní pachatel trestného činu nemusí být odhalen a usvědčen, přičemž není pochyb o tom, že se trestný čin stal a že poškozeným z tohoto trestného činu je např. nezletilá osoba. I v tomto případě jí ovšem svědčí ochrana před neoprávněným zveřejněním informací ve smyslu § 8b odst. 2 trestního řádu. Žalovaný se dále domnívá, že uvedené ustanovení je třeba vykládat i v souvislosti s § 8a trestního řádu, dle kterého orgány činné v trestním řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby poškozeného a to již v přípravném řízení, tedy ještě před zahájením trestního stíhání.

III.

Žalobce v žalobě dále uvádí, že v řízení v první instanci nebyl vůbec proveden důkaz promítnutím záznamu televizního vysílání reportáže. V řízení o rozkladu sice důkaz proveden byl, ale nikoli osobou, která o věci rozhodovala, čímž byla podstatně porušena ustanovení o řízení před správním orgánem.

K tomuto bodu žalovaný uvádí, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je obsah předmětné reportáže popsán, takže nelze pochybovat o tom, že důkaz proveden byl. Žalovaný si je vědom názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v jeho usnesení zn. 7 As 57/2010-82 ze dne 3. dubna 2012, ze kterého vyplývá, že „promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu § 54 správního řádu. Při provádění takového důkazu mimo ústní jednání tedy musí být vyhotoven protokol dle § 18 správního řádu.“, nicméně se domnívá, že uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu se vztahuje na jednání Rady pro rozhlasové a televizní vysílání, což je kolektivní správní orgán (odlišný od Úřadu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání) a jeho jednání je poměrně specifické, a že se na případ žalovaného, resp. obecně na ostatní správní orgány nevztahuje. Žalovaný je toho názoru, že nemá povinnost o každém důkazu prováděném přehráním audio či video záznamu postupovat dle § 54, příp. § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Správní orgán je povinen se seznámit a vzít v potaz veškeré podklady a důkazy obsažené ve spise, což také v tomto případě učinil, a žalovaný považuje za pouze formalistickou povinnost provádět v popsáném případě důkaz ohledáním a nařizovat kvůli tomu ústní jednání. Přesto žalovaný na žádost žalobce důkaz ohledáním provedl, avšak nikoli z důvodu, že důkaz by nebyl správním orgánem prvního stupně proveden, ale proto, že předpokládal, že když žalobce trvá na provedení důkazu, bude se k němu chtít vyjádřit či dokazování doplnit, a tuto možnost mu žalovaný nemohl odepřít.

Dle žalovaného je zcela v souladu s právními předpisy, pokud důkazy provádějí oprávněné úřední osoby podílející se na daném řízení. Příslušnou právní úpravou rozhodně není stanovena povinnost, aby důkazy musely provádět výlučně osoby, které ve správním řízení rozhodují (v tomto případě předseda Úřadu), což by bylo i z časového hlediska velmi problematické (žalovanému také není známo, že by soudy vytýkaly v jiných případech, že důkazy neprováděl osobně ministr, např. v případě správního řízení o odvolání vrchního státního zástupce apod.).

Žalovaný dále uvádí, že aplikace závěru Nejvyššího správního soudu v konkrétním řízení a názoru žalobce na celou státní správu, resp. všechna jí vedená řízení, by vedla k vytvoření požadavku na „zákonného úředníka“, neboť v logice odůvodnění rozšířeného senátu (který považuje za stěžejní a v zásadě jediný argument pro svůj právní názor požadavek bezprostřednosti a přímosti dokazování) by to znamenalo, že s důkazem by se vždy musela seznámit (provést jej) ta osoba, která rozhoduje (tj. podepisuje správní rozhodnutí). Takový případný požadavek ze strany správních soudů je dle žalovaného naprosto extenzivním výkladem správního řádu; navíc by byl v rozporu i s požadavkem hospodárnosti a odbornosti veřejné správy (u provádění důkazů by musel být vždy přítomen vedoucí pracovník, nebo by musel správní úřad umožnit vydávat rozhodnutí i referentům; současně by se pravděpodobně muselo opakovat dokazování v případě, kdy by se změnila příslušná oprávněná úřední osoba).

Úřad se tedy domnívá, že z hlediska dodržení procesních práv žalobce postačí, pokud je příslušný obrazový záznam založen ve spise, kde se s ním konkrétní oprávněná úřední osoba seznámí.

IV.

Žalobce dále uvádí, že ze záznamu lze zjistit, že u jmen rodičů je uveden údaj o trvalém bydlišti, který však nic nevyovídá o jejich skutečném bydlišti. Ve skutečnosti se jedná o adresu Magistrátu města Hradec Králové, přičemž v Hradci Králové bydlí 76 osob s příjmením [REDAKCE] a 86 osob s příjmením [REDAKCE]. Žalobce je tedy toho názoru, že na základě záznamu předmětné reportáže není možné nikoho identifikovat.

Žalovaný zásadně nesouhlasí s argumentem žalobce, že osoby, u nichž je známo jméno, příjmení a adresa trvalého pobytu nelze identifikovat v případě, že bydlí jinde. Tyto údaje stačí k tomu, aby bylo možné osoby identifikovat, a není přitom vůbec rozhodující, zda osoby dokáže identifikovat pouze jejich blízké okolí, či široká veřejnost. Žalovaný podotýká, že u jmen rodičů není uvedena pouze adresa trvalého bydliště, jak uvádí žalobce, ale i adresa současného pobytu v [REDAKCE], na základě které je možné uvedené osoby identifikovat, i když jsou trvale hlášeni k pobytu na Magistrátu města Hradce Králové. Navíc je třeba zveřejněné údaje chápat v celém jejich kontextu a nejde tedy pouze o pana [REDAKCE] a paní [REDAKCE], kteří mají trvalé bydliště v Hradci Králové, ale o [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří mají trvalé bydliště v Hradci Králové, současné bydliště v [REDAKCE] a jsou rodiči pěti nezletilých dětí [REDAKCE], které byly svěřeny do péče dětského domova, a že jedno z dětí má být mentálně handicapované. Při spojení těchto všech údajů dohromady jsou jednotlivé subjekty jednoznačně identifikovatelné alespoň pro určitý okruh osob.

V.

Závěrem žalobce uvedl, že představa, že divák zastaví televizní vysílání, aby ze zveřejněného usnesení zjišťoval něčí identitu, je nereálná, a i kdyby z televizního vysílání bylo něco zřetelného, což podle jeho názoru nebylo, měl skutek nulovou společenskou škodlivost, a nebyl proto správním deliktem.

K tomuto žalovaný uvádí, že není podstatné, zda se někdo zveřejněným usnesením zabýval, či zda vůbec někdo věnoval předmětné reportáži větší pozornost, jelikož skutková podstata správního deliktu spočívající v porušení § 8b odst. 2 trestního řádu je naplněna již samotným zveřejněním informací, k čemuž došlo a což žalobce sám potvrdil. Společenská škodlivost takového jednání je vyjádřena již tím, že zákonodárce takové jednání zakázal a to pod sankcí za porušení tohoto zákazu, přičemž zveřejnění osobních údajů v televizním vysílání v § 45a zákona č. 101/2000 Sb. zařadil do tzv. kvalifikované skutkové podstaty, tedy takové jednání považuje za společensky škodlivější než jiné formy zveřejnění osobních údajů. Společenskou škodlivost daného jednání žalobce lze rovněž spatřovat v materiálním aspektu daného jednání, jinak řečeno v tom, že nezákonné jednání žalobce představovalo zásah do soukromí pěti nezletilých osob, tedy osob, kterým je nutno přiznat zvýšenou míru ochrany, přičemž protiprávně zveřejněné informace týkající se možného týrání a souvisejících trestněprávních okolností a důsledků jsou mimořádně citlivého a osobního charakteru. Předmětné jednání tudíž znamenalo hluboký zásah do nejniternějších osobnostních sfér nezletilých osob, přičemž takové jednání, protiprávní zveřejnění uvedených informací, může představovat i nezhojitelnou újmu a zásah do práv dotčených osob, neboť jednou zveřejněnou informaci již nelze z veřejného prostoru úplně vymazat.

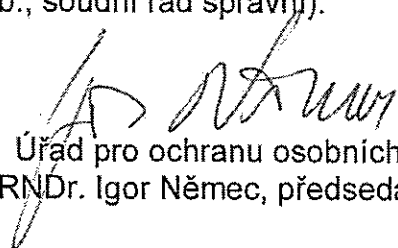
Pokud se žalobce domnívá, že ze zveřejněného usnesení nelze nic přečíst, pak žalovaný nechápe, proč jej anonymizoval nebo proč jej vůbec v reportáži zveřejnil. Žalovaný při stanovení sankce zohlednil, že informace umožňující zjištění totožnosti poškozených byly v televizním vysílání viditelné pouze po krátký okamžik a byly částečně rozostřené a stanovil proto sankci při dolní hranici zákonné sazby, která v daném případě umožňuje uložit pokutu až do výše 5.000.000 Kč.

VI.

Žalovaný dále odkazuje plně na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu v této věci.

VII.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na mylném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu